

ע"פ 9412/08/14 - ירון דורון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 9412-08-14 דורון נ' מדינת ישראל (עיריית ירושלים, רשות החנייה)

בפני מערער נגד משיבה
כב' השופטת אסתר נחליאלי חיאט
ירון דורון
מדינת ישראל (עיריית ירושלים, רשות החנייה)
ע"י ב"כ עו"ד רותם עמר

פסק דין

1. ערעור על פסק הדין של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (כבוד השופטת ת' נמרודי מיום 2.7.14 בת"פ 5322/13 בו הורשע בעבירה לפי סעיף 5(ה)(1) לחוק עזר לירושלים (העמדת רכב וחנייתו) התשכ"א-1960 (להלן: "החוק" או "חוק העזר").

2. המערער, שהוא נכה בעל תו נכה, החנה את רכבו על אי תנועה ברחוב עליאש בירושלים, באופן שלדעת המשיבה מהווה הפרעה ו/או עיכוב לתנועה.

בתשובתו לאישום בבית המשפט קמא הודה המערער כי אכן החנה את רכבו ברחוב עליאש על אי תנועה אך מאחר שהוא נכה בעל תו נכה תקף, רשאי היה להחנות את רכבו במקום וכלל לא "הפרעתי הפרעה ממשית לתנועה ולכן לא עברתי עבירה" (עמ' 1 לפרוטוקול).

3. לאחר שבית המשפט קמא שמע את העדויות בתיק ונתן דעתו לראיות שהוצגו בפניו, לרבות תמונות מהמקום הרלוונטי לכתב האישום והממחישות את תיאור המלל של העובדות המיוחסות למערער, הרשיע את המערער בעבירה המיוחסת לו.

4. בהחלטתו להרשיע את הנאשם נתן בית המשפט את דעתו לאפשרות החוקית שניתנת לנהג הנכה להחנות את רכבו במקומות האסורים לחנייה לנהגים שאינם נכים בהתמלא 4 קריטריונים כאמור בסעיף 2 לחוק העזר וסקר את הקריטריונים הללו אחד לאחד תוך שבחן את הקריטריונים הללו וישם אותם בהתאם לנסיבות שהובאו לפניו וקבע כי לא התמלאו במקרה דנא. בית המשפט קבע כי מהתמונות שהוצגו לפניו עולה בבירור כי "הרכב של הנאשם חסם חלק מנתיב שמאלי של הכביש" (עמ' 4 להחלטה) ואף הוסיף וציין כי "אף אם נכונה טענת הנאשם בדבר רוחב הכביש וכלי הרכב, הרי שעובדתית מעדות הפקח ומהתמונות שצולמו בעת רישום הדוח עולה, כי רכבו של הנאשם הפריע

למעבר האמבולנס" (שם) והרשיע את המערער תוך שהוסיף וציין כי "לא זו אף זו, משהעיר הפקח לנאשם בעבר לא להחנות כפי שחנה, הרי שהנאשם ידע ו/או יכול היה לדעת שאין עליו לפעול כך בעתיד..." (עמ' 5).

5. במסגרת הודעת הערעור הרחיב המערער לגבי אופן ניהול ההליך בבית המשפט קמא והוסיף כי הוא חולק על קביעת בית המשפט שחנייתו הפריעה בפועל למעבר האמבולנס, ציין כי לא הוצגה תמונה שלטענת הפקח צולמה אך משום מה לא היה בידי הפקח להציג ולטענתו מדובר בהעדור ראיה מהותית שהיא בבחינת 'האקדח המעשן', וכן טען כי חנה על אי תנועה מקום בו ממילא לא עוברת תנועה ואין מקום לדבר על הפרעה לתנועה וכי לא הוכח שבנסיבות היתה הפרעה של ממש לתנועה וכי חנייתו גרמה בפועל להפרעה ממשית לתנועה.

6. תחילה לציין כי קביעות בית משפט קמא בתיק דנא הן קביעות עובדתיות, שנקבעו על בסיס חומר הראיות שהונח לפניו ולאור התרשמותו הבלתי אמצעית מהעדים שהעידו לפניו וככלל אין בית משפט של ערעור מתערב בשאלות שבמהימנות ובקביעות עובדתיות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, ולא ראיתי כל סיבה לחרוג בענייננו מכלל זה.

7. בית המשפט ששמע את העדויות שלפניו קיבל את עדות הפקח, שלא נסתרה, ושציין כי בסביבת המקום בו חנה יש חניונים מוסדרים וחניות נוספות וכי "מדובר במאות מקומות חניה באיזור הקרוב" (עמ' 3), בית המשפט אף קבע כממצא כי חניית המערער, כפי שעולה מהתמונות שהוצגו, היוותה סיכון לעוברי דרך, וכי האופן בו החנה המערער את רכבו "כאשר החלק האחורי (גלגל אחורי ימני וכשליש מחורב הרכב בחלקו האחורי) נמצא על נתיב התנועה והרכב חונה בזווית, כך שחלקו האחורי ימני חוסם חלק מנתיב התנועה" (עמ' 4 להכרעת הדין).

לא ראיתי כל סיבה להתערב בקביעות אלה של בית משפט קמא, הן משום שאין זו מדרכה של ערכאת הערעור להתערב באלה שבעתיים כך כשמהתרשמותי מהתמונות ובעיקר מהתמונה שהציג המערער בדיון (ואף היתה לפני בית משפט קמא) ניתן לראות את כלי הרכב הרבים שנאלצים לסטות ימינה בגלל רכב המערער כשברקע נראה האמבולנס שמבקש להתקדם.

8. הוסף לכך את קביעתו של בית משפט כי קבל את עדות הפקח כי "רכבו של הנאשם הפריע למעבר האמבולנס" (עמ' 4 להכרעת הדין), קביעה שכאמור לא רק שלא ראיתי להתערב בה אלא שהיא אף מתיישבת עם התמונות שהוצגו, כשחשוב לציין כי בהתאם לפסיקת בית המשפט די בהוכחת **פוטנציאל** להפרעה לתנועה. לעניין זה ראו את דברי כבוד השופט א' רובינשטיין, ברע"פ 5273/12; רע"פ 1300/13 **זאב גיא ואח' נ' מדינת ישראל** (9.5.13):

"לעמדתו של בית המשפט לעניינים מקומיים, סעיף 2(א)(4) לחוק חניה לנכים מדבר ב'הפרעה פוטנציאלית, שגם אם לא התממשה בפועל הרי היא אסורה" (סעיף 13 להכרעת הדין בעניינו של גיא). בית המשפט המחוזי, בפסק דינו בערעורו של גיא, קבע כי "כאשר החוק דורש 'הפרעה

ממשית' ולא רק 'הפרעה', אין להסתפק בפוטנציאל ההפרעה בלבד" (עמ' 7 שורות 18-19). דברי בית המשפט המחוזי שובי לב; אך הקושי בהם הוא הצורך להוכיח "הפרעה ממשית" תוך ויכוח פרשני חוזר ונשנה. לטעמי הביטוי "החניה אינה גורמת הפרעה ממשית לתנועה" שבסעיף 2(א)(4) (הדגשה הוספה - א"ר) תומך בפירוש ה"פוטנציאלי", שכן אינו מדבר בלשון עבר אלא בלשון הווה. דיני החניה מחייבים יצירתם של כללים ברורים ומפורשים, היוצרים ודאות ומונעים עמימות ואי-בהירות...מן האמור עולה איפוא, כי המונח "הפרעה ממשית לתנועה" שבסעיף 2(א)(4) משמעו הפרעה לכל שימוש המותר במרחב הציבורי, וכי המדובר בהפרעה פוטנציאלית... (ההדגשות אינן במקור - א.נ.ח).

9. בענייננו, לא רק שהוכח 'פוטנציאל' להפרעה אלא שבית המשפט קמא, על בסיס הראיות שעמדו לפניו קבע כי חניית המערער במקום גרמה בפועל להפרעה בתנועה, ולא ראיתי כל מקום להתערב בקביעה זו, שבהתאם לה לא התקיימו התנאים שבסעיף 2 לחוק, וחניית המערער במקום היוותה עבירה.

10. לא מצאתי בטענות האחרות של המערער כל סיבה המצדיקה שינוי הכרעת בית המשפט קמא, ולמשל טענתו כי חנייה על אי תנועה אינה מפריעה לתנועה- שהרי לא רק שחנייה על אי תנועה מהווה פוטנציאל להפרעה לתנועה מאחר שהיא עלולה לחסום את שדה הראייה של נהגי הדרך הרי שבענייננו חנה המערער על אי תנועה וחרג בחנייתו לכביש, כאמור בפסק דינו של בית משפט קמא, כך גם לא ראיתי מאומה בטענה להעדר התמונה המהווה 'ראייה מהותית' לטעם המערער, שכן ככל שיש תמונה כזו, (ולא הוכח שאכן ישנה כזו) היה על המערער לנקוט בשלב המתאים בדרך שמאפשר הדין לקבל את כל חומר החקירה או להגיש עתירות בהתאם.

11. בית משפט קמא נתן דעתו לכל אחת מהטענות שהועלו בפניו, ולא ראיתי כל טעות בפסיקתו ומשכך גם לא ראיתי להתערב בקביעותיו.

12. בטענותיו בבית משפט זה לא חזר המערער טיעון לעניין גזר הדין, ולפיכך זנח למעשה את טענתו זו. אך למעלה מהנדרש אומר כי לא מצאתי כל עילה להתערב גם בגזר הדין שהעמיד את גובה הקנס על סך של ₪ 750 לאחר שבית משפט ציין כי לא ראה להטיל קנס בגובה המקסימלי "מכיוון שמדובר בנאשם שרכבו נושא תו נכה" ולכן החליט "להפחית מעט סכום זה" (סעיף 1 לגזר הדין).

13. לאור האמור - הערעור נדחה.

המזכירות תשלח לצדדים העתק פסק הדין.

ניתן היום, ל' תשרי תשע"ה, 24 אוקטובר 2014, בהעדר הצדדים.